

Se confunda îndrăgostit,...
Nuanța nu desparte 'n două !

In faptul zilei când rubine
Deșiră zorile senine
Din ceruri pene la pământ,
Ce roșu-amor și ce suspine
Nu răsărea din al lor cânt
Supt ale soarelui rubine !

In ora când lumina pier
Când totul merge spre tăcere
Când și culori și șoapte mor,
De câtă tainică plăcere
N'a trăsărit acel izvor,
In ora când lumina pier !

Mult mai frumoasă și curată
Se pomenea ori-care fată
In unda lui când se privea...
Unirea te preface 'ndată
Oglinda ei știind să dea
O frumusețe mai curată !

Dar într'o zi pe când o horă
Juca 'n albastrul de-auroră,
Scirboase buzi l'aș profanat,
Si apele din acea oră,
In două părți s'aș separat,
Fatală zi, — fatală horă !

Al. A. Macedonski.

Comentariu. — Sturzenî, este numele moșiei lui Nicolaie Blaramberg. Legenda acestei poezii o datoresc d-sale. I-o dedic, căci dacă nu i s'ar cuveni de drept, i se cuvine pentru admirațiunea pe care o păstrez acestui mare caracter ce nu s'a desmințit nici odată și cu care mă leagă atât admirațiunea cât și simpatiile.

FATA FRUMOASĂ

(Dupe Paul Deroulide)

Prin târg, pe-a soarelui arșiță,
Treceam cu tobele bătând,
Când prin mulțime, o fetiță

Purtând flori albe la rochiță :
 „Soldați curagiū !“ ne zise ea
 Și urmărindu-ne zimbea ;
 Iar eū atunci i-am zis rîzînd :
 — „Curagiū ? Il am destul în mine,
 Dar mai mult poate l aș avea,
 De-aī vrea să te sêrut pe tine !“
 Și ea atunci îmi zise : „Bine !
 Sărută-mă !“ Iar eū grăbit
 O sărutare 'i-am răpit,
 Lăsându'ī amintirea mea.

Când m'am întors din bătălie,
 Trecutul, vai ! era perdut ;
 Căci a dușmanului trufie
 Zdrobise-a noastră veselie !
 Veneam cu capetele 'n jos
 Cu gulerul întors pe dos ;
 Dar dînsa tot m'a cunoscut :
 — „De asta vruși o sêrutare ?...
 Inapoiază-mi-o învins !...“
 Atunci sări cu 'nvierșunare
 Mușcându-mi fața de turbare
 Și tobele n'aū mai bătut !
 Pe-acolo-adesea am trecut,
 Dar 'mī-am găsit curagiul stins !..

Th. M. Stoenuescu.

DEPUTATUL INVALIDAT

*Monolog de St. Vellescu *) reprezentat pentru întîia dată la 27 Aprilie
 1884, pe scena teatrului național.*

(Intră în scenă, foarte supărat. E îmbrăcat curat, dar îmbrăcăminte sa arată gustul provincial. Se aud afară risete sgomotoase.)

Rideți.. așa, rideți! Când vă voi vedea în halul meu, atunci vom vorbi (*opriinduse se înclină cu stîngăcie*). Ce fel ? rizi și d-ta, domnișorule ? Si de ce ? — A ! știu, din pricina nasului meu. Dar a cui e vina ? Sunt invalidat... m'a invalidat, colo... pe dealu mitropolii. — Nu-mi era na-

*) Imitat dupe E. Morand.